

Kirjand on *benjihüpp*est etem nährvikõditamise viis

■ Kakskümmend aastat tagasi lõpetasin kesk-kooli. Laupäeva hommikul istun taas, enesel juba hallid juuksed peas, koos tuhandete abiturientidega koolipinki. Hakkan lõpu-kirjandit kirjutama. Seega täitub mu kolme aasta pikkune unistus elada veel kord läbi need kirkastavad noorustunnid, mil mitmesajakesi Tallinna Gogoli nimega kooli aulas pastakaid nährisime, ellu astusime ja küpseks saime.

Varem pole ma kirjandile jõudnud aga sellepärast, et aeglaselt jahvatavate haridusveskite möldrid nõuavad nüüd juba jaanuaris enese kirjandikirjutami-

seks üles andmist. Tavaliselt on see ununenud.

Kusagil pole ju kirjas, et inimene ei võiks kirjandit kirjutada, kui ta väga tahab. Pealegi on ajakirjanikul kasulik paljutki omal nahal kogeda, äkki mõistan siis elu paremini.

Lisaks ei julge ma kallist raha eest minna *benjihüpetele* nährvikõdi hankima. Kirjandikirjutamisest võib aga nährvikõdi otsida küll. Pealegi on see kõie ot-sas taevast alla kargamisest märksa loomingulisem te-

gevus. Ja maksma ei pea samuti. Äkki jõuan enne laupäeva veel mõned kohustuslikud teosed läbi tuulata ja arvutitagumisest tõntsiks jäänud nährpudega kaunist käekirja harjutada.

Ja annaks Jumal ja minister laupäevaks hulgaliselt vabateemasid, sest kirjan-

dusklassikute tsitaadid on mälust sootuks kustunud.

Rein Sikk

Eesti Päevaleht, teist korda elus lõpukirjandi kirjutaja

” **Ja annaks Jumal ja minister laupäevaks hulgaliselt vabateemasid.**